

handling mellem Indenrigsministeren og Kommunalbestyrelsen.

Jeg skal dernæst omtale Nr. 40, der omhandler et ikke uvæsentligt Punkt. Det er Spørgsmaalet om tvungen Selvangivelse. Herom har der været ikke ringe Meningsforskjel i Udvalget. Jeg og mine nærmeste Meningsfæller have holdt paa, at man burde have tvungen Selvangivelse for Indtægter over 1,500 Kr. og for Formuer ud over en vis Grænse, f. Eks. 6,000 eller 10,000 Kr. Men det er ikke lykkedes os at samle et Flertal om vor Anskuelse, og vi ere derfor nu bleve enige om at foreslaa tvungen Selvangivelse af alle Indtægter, men ikke for Formuens Vedkommende. Man har særlig gjort gældende over for os, at tvungen Selvangivelse af Formuen ikke kendes i noget andet Land. Og dernæst have vi den Formening, at gennem de tvungne Selvangivelser for Indtægtens Vedkommende vil man faa et Middel til nogenlunde at danne sig et Skøn ogsaa over Formuen; i alt Fald vil dette gælde i saare mange Tilfælde.

Et andet ikke uvæsentligt Ændringsforslag er Nr. 49, hvori Flertallet foreslaar, at Kommunerne skulle have et Vederlag af $1\frac{1}{2}$ pCt. af de indgaaede Beløb for Opkrævningen og i det hele taget for Arbejdet med Indkomst- og Formueskatten. Vi finde det rimeligt, at Kommunerne faa et Vederlag derfor; de ville jo faa en hel Del Udgifter i den Anledning. Til Gengæld foreslaas det paa et andet Sted i Betænkningen, at Kommunerne skulle udrede Halvdelen af de Omkostninger, der ere forbundne med Vurderingen til Ejendomsskylden. Og det sidste Beløb bliver adskilligt større end det første. De to Forslag, sammenholdte med hinanden, blive altsaa til Fordel for Statskassen.

Ændringsforslag Nr. 50 er stillet af Udvalget med Undtagelse af et enkelt Medlem, og Nr. 51 er stillet af Finansministeren. Det er en Selvfølge, at disse Forslag ikke kunne blive staaende begge to. Jeg skal ikke omtale dem i dette Øjeblik, jeg vil vente, indtil jeg har hørt den ærede Finansministers Udtalelser om dem; saa kan der maaske blive Spørgsmaal om at tage Udvalgets Forslag tilbage. — Hvad Ændringsforslagene Nr. 53 og 54 angaar, har jo den ærede Formand gjort opmærksom paa, at det er en Fejl, naar de staa opførte som stillede af hele Udvalget; det er et Mindretal paa et Par enkelte Medlemmer, som stiller dem.

Jeg haaber gennem disse Bemærkninger at have gjort Rede for de vigtigste

Ændringsforslag. Der kunde naturligvis være meget mere, som der kunde være Grund til at omtale. Men, som sagt, for at fremskynde Forhandlingen, skal jeg indskrænke mig til disse Bemærkninger, og anbefale de omtalte Ændringsforslag til det høje Tings Velvillie.

Formanden: Jeg forstaar den ærede Ordførers Bemærkninger til Ændringsforslag Nr. 8 saaledes, at det vil være rettet at foretage delt Afstemning over dette Ændringsforslag, idet første Del af det er stillet af Udvalget, og de tre sidste Linier af et Mindretal. (*Ordføreren* [Madsen-Mygdal]: Ja, det er rigtigt!) Der vil altsaa blive foretaget delt Afstemning over dette Ændringsforslag.

Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds har Ordet.

P. G. C. Jensen: Den ærede Ordfører begyndte sine Udtalelser med en Allokution til mig som Ordfører for det tidligere Flertal, og han udtalte, at det havde været ham en særlig stor Glæde at høre, hvad der fremkom fra min Side den Gang; de Udtalelser, som jeg var fremkommen med her i Tinget, havde fuldstændig vundet hans Hjerte. Det glædede mig at høre, men det vilde unægtelig have glædet mig meget mere, hvis den ærede Ordfører havde udtalt sig saaledes den Gang, jeg fremkom med Udtalelserne. Det er dog sikkert nok, at Udtalelser, medens de endnu ere friske og varme, straks bør have deres Svar. Hvis der er et Ekko, en Genlyd for dem, saa skal det ikke være et Par Aar, inden dette Ekko lader sig høre. Men man kan jo tale til Ekkoet flere Gange, og jeg er ikke bange for at tale igen til dette Ekko — den ærede Ordfører maa undskylde, at jeg kalder ham et Ekko, men det er, fordi han først nu kommer med det velvillige Svar til mig, som jeg skulde have haft tidligere. Jeg vedkender mig nemlig den Dag i Dag, som jeg vedkendte mig for 2 Aar siden, at det vigtigste for en Lovgiver, for dem, der skulle være med i Lovgivningsarbejdet, er virkelig at forstaa Livets Krav og tage Hensyn dertil, medens Teorierne først staa i anden Række. Hvor vilde jeg ikke ønske, at det ærede Medlem ret vilde tilegne sig denne Grundsætning, og at hans Meningsfæller rigtig vilde vide og forstaa, at det virkelig ikke er med Talemaader og ikke med Sætninger — de være nok saa kønne og nok saa indbydende — at man gør